

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL „S1“ AS 2017-01-05 SKUNDO**

2018 m. sausio 16 d. Nr. S-6 (7-265/2017)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Galiauskaitės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus – pranešėjas
Vilmos Vildžiūnaitės

sekretoriaujant

Ramutei Matkevičienei

dalyvaujant šalims
mokesčių mokėtojo atstovei
mokesčių administratoriaus atstovams

Miglei Jokimavičienei
Mindaugui Česnauskui
Sonatai Serbentaitei
Rimai Sėliukienei

2018 m. sausio 4 d. posėdyje išnagrinėjusi „S1“ AS (toliau – Pareiškėjas) skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos viršininko (toliau – Inspekcija) 2017-10-27 sprendimo dėl pridėtinės vertės mokesčio gražinimo už Europos Sąjungos teritorijos ribų įsikūrusiam apmokestinamajam asmeniui Nr. 331B-90291, n u s t a t ė:

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymu, Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002-06-13 nutarimu Nr. 899 „Dėl pridėtinės vertės mokesčio gražinimo užsienio asmenims“, Prašymų gražinti už Europos Sąjungos teritorijos ribų įsikūrusiems apmokestinamiesiems asmenims jų Lietuvos Respublikoje sumokėtą PVM pateikimo ir nagrinėjimo bei PVM gražinimo taisyklėmis, patvirtintomis Lietuvos Respublikos finansų ministro 2002-06-21 įsakymu Nr. 189 „Dėl Prašymų gražinti užsienio apmokestinamiesiems asmenims jų sumokėtą PVM pateikimo ir nagrinėjimo bei PVM gražinimo taisyklių patvirtinimo“ ir atsižvelgdama į Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Vilniaus AVMI) Mokestinių prievolių departamento PVM gražinimo skyriaus 2017-10-26 išvadą Nr. 12538247, Inspekcija skundžiamu sprendimu nusprendė Pareiškėjui negražinti 9617,16 Eur PVM.

Inspekcija nurodė, kad prašoma gražinti 9617,16 Eur PVM suma negražinama, vadovaujantis Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) 118 str. 4 dalies nuostata, pagal kurią užsienio apmokestinamojo asmens sumokėtas PVM už prekes ir (arba) paslaugas, kurių pirkimo ir (arba) importo PVM pagal šio Įstatymo nuostatas jokiais atvejais negali būti PVM mokėtojų atskaitomas, užsienio apmokestinamiesiems asmenims negražinamas. To paties Įstatymo 58 str. 1 d. 1 punkte nurodyta, kad PVM mokėtojas turi teisę įtraukti į PVM atskaitą pirkimo ir (arba) importo PVM už įsigytas ir (arba) importuotas prekes ir

(arba) paslaugas, jeigu šios prekės ir (arba) paslaugos skirtos naudoti PVM apmokestinamam prekių tiekimui ir (arba) paslaugų teikimui.

Vilniaus AVMI Pareiškėjo atstovei išsiuntė 2017-05-16 raštą Nr. (17.16-40)-RES-65551, kuriuo prašė pateikti dokumentus, iš kurių galima būtų nustatyti, ar Švedijos įmonė X (toliau – Švedijos įmonė) 2016 m. apskaičiavo ir sumokėjo pardavimo PVM už seifus, taip pat nurodyti, kokių teisės aktu vadovaudamasis Pareiškėjas pritaikė 0 proc. PVM tarifą, išrašydamas sąskaitą faktūrą Nr. 20305 Švedijos įmonei, ar Pareiškėjas buvo įsiregistravęs kaip PVM mokėtojas kitose Europos Sąjungos (toliau – ES) valstybėse narėse. Pareiškėjo atstovė paaiškino, kad sandorio dieną Pareiškėjas nebuvo apmokestinamasis asmuo Švedijoje, tuo tarpu PVM taikomas ES sudarytiems sandoriams už atlygį, kuriuos sudaro apmokestinamasis asmuo. Kadangi Pareiškėjas iki 2017-02-21 nebuvo PVM mokėtojas. Todėl prekes Švedijos įmonei pardavė be PVM.

Vilniaus AVMI 2017-08-10 raštu Nr. (17.16-40)-RES-132167 prašė Pareiškėjo pateikti dokumentų (PVM deklaracijų ir (ar) kitų), patvirtinančių, kad Švedijos įmonė 2016 m. apskaičiavo ir sumokėjo pardavimo PVM už seifus, įsigytus iš Pareiškėjo pagal 2016-11-09 sąskaitą faktūrą Nr. 20305, kopijas.

PVMĮ 95 str. 5 dalyje nustatyta, kad jeigu šalies teritorijoje neįsikūręs užsienio asmuo šalies teritorijoje vykdo šio straipsnio 2, 3 ir 4 dalyse nenurodytą veiklą (pvz., parduoda prekes, kurios pardavimo metu yra Lietuvoje) ir nėra įsiregistravęs kaip PVM mokėtojas, jo tiekiamų prekių ir (arba) paslaugų pirkėjas, jeigu jis yra apmokestinamasis asmuo, už šias užsienio asmens tiekiamas prekes ir (arba) teikiamas paslaugas privalo šio įstatymo nustatyta tvarka apskaičiuoti ir sumokėti pardavimo PVM.

PVMĮ, įskaitant XIII skyriaus nuostatas, reglamentuojančias PVM grąžinimą užsienio apmokestinamiesiems asmenims, yra suderintas su 2006-11-28 Tarybos direktyva Nr. 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau – PVM direktyva) ir 2008-02-12 Tarybos direktyva Nr. 2008/9/EB, nustatančia PVM grąžinimo apmokestinamiesiems asmenims, kurie nėra įsisteigę PVM grąžinančioje valstybėje narėje, o yra įsisteigę kitoje valstybėje narėje (toliau – PVM grąžinimo direktyva), išsamias taisykles. Dėl tokio ES reglamentavimo tokios pačios nuostatos turėtų būti taikomos ir Švedijoje.

Pareiškėjo atveju nustatyta, kad jis įsigytas prekes (seifus) Švedijos apmokestinamajam asmeniui pardavė Švedijoje. Kadangi Pareiškėjas iki 2017-02-21 nebuvo įsiregistravęs kaip PVM mokėtojas Švedijoje, todėl visas prievolės, susijusias su prekių pardavimo PVM apskaičiavimu ir sumokėjimu, privalėjo atlikti pirkėjas – Švedijos įmonė. Pareiškėjo atstovė nurodė, jog Švedijos įmonė, kuriai Pareiškėjas pardavė seifus Švedijoje, pardavimo PVM nesumokėjo.

Inspekcija, įvertinusi nustatytas aplinkybes, padarė išvadą, jog Pareiškėjas įsigytų seifų nepanaudojo savo PVM apmokestinamoje veikloje, todėl, vadovaujantis PVMĮ 118 str. 4 dalies ir 58 str. 1 dalies 1 punktu, nusprendė negrąžinti Pareiškėjui 9617,16 Eur PVM.

Pareiškėjas su skundžiamu Inspekcijos sprendimu nesutinka ir Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) prašo skundžiamą sprendimą panaikinti ir grąžinti Pareiškėjui 9617,16 Eur PVM.

Pareiškėjas nurodo, kad yra Norvegijos PVM mokėtojas ir 2017-01-23 prašymu Inspekcijos prašė grąžinti jo sumokėtą PVM už iš Lietuvos įmonės UAB „S2“ įsigytus seifus. Pareiškėjo nuomone, Inspekcija neteisingai aiškino ir ginčo situacijoje nepagrįstai taiko PVMĮ 118 str. 4 dalies nuostatas. Pareiškėjas, remdamasis PVMĮ 118 str. 4 dalies komentaru, nurodo, jog šioje teisės normoje kalbama apie atvejus, kai teisė į atskaitą neegzistuoja net ir tais atvejais, kai PVM yra deklaruotas ir sumokėtas: PVMĮ 62 str. 2 dalyje yra nurodyta, kokiais atvejais pirkimo PVM negali būti atskaitomas, taigi, užsienio apmokestinamiesiems asmenims negrąžinamas; PVMĮ 62 str. 3 dalyje nurodyta, kad PVMĮ XII skyriuje (t. y. skyriuje, reglamentuojančiame specialių apmokestinimo PVM schemų taikymą) yra nustatyti ir kiti atvejai, kai prekių ir (arba) paslaugų pirkimo ir (arba) importo PVM negali būti atskaitomas. Ginčo atveju, jeigu trečiojo asmens – Švedijos įmonės prievolė sumokėti pardavimo PVM būtų įvykdyta, teisė į atskaitą egzistuotų. Todėl PVMĮ 118 str. 4 dalis šioje situacijoje nėra taikytina.

Pagal PVMĮ 118 str. 1 d. 2 punktą užsienio apmokestinamajam asmeniui gali būti gražintas PVM, šio apmokestinamojo asmens sumokėtas už jo Lietuvos Respublikoje įsigytas (įskaitant įsigytas iš kitų valstybių narių) prekes ir (arba) paslaugas. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytas PVM gali būti gražinamas tik tuo atveju, jeigu prekės ir (arba) paslaugos, už kurias sumokėtą PVM prašoma gražinti, skirtos naudoti tokiai užsienio apmokestinamojo asmens ekonominei veiklai:

- 1) nurodytai šio Įstatymo 117 straipsnio 2 dalyje, ir (arba)
- 2) tiekti prekes ir (arba) teikti paslaugas už šalies teritorijos ribų tuo atveju, kai toks prekių tiekimas ir (arba) paslaugų teikimas nebūtų neapmokestinamas PVM, jeigu jis vyktų šalies teritorijoje.

Pagal PVMĮ 118 str. 3 dalį šio straipsnio 1 dalyje nurodytas PVM gali būti gražinamas kitoje valstybėje narėje įsikūrusiam užsienio apmokestinamajam asmeniui tik tuo atveju, jeigu šio asmens įsigytos prekės ir (arba) paslaugos, už kurias sumokėtą PVM prašoma gražinti, skirtos naudoti tokiai šio asmens ekonominei veiklai, kuri suteikia teisę į PVM atskaitą jo įsikūrimo valstybėje.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į nurodytą teisinį reglamentavimą, pažymi, jog pati Inspekcija skundžiamame sprendime nustatė, kad prievolė apskaičiuoti ir sumokėti PVM Švedijoje už Pareiškėjo Švedijos įmonei parduotus seifus buvo, tik šią pareigą turėjo įvykdyti ne Pareiškėjas, o Švedijos įmonė, o tai reiškia, kad Pareiškėjo atliktas seifų pardavimas Švedijos įmonei yra PVM apmokestinama veikla.

Nurodytų argumentų pagrindu Pareiškėjas daro išvadą, jog dėl ginčo tiekimo egzistuoja pareiga apskaičiuoti ir sumokėti PVM, atitinkamai egzistuoja ir teisė į šio PVM atskaitą. Todėl egzistuoja ir PVMĮ 118 str. 3 dalyje nustatytos sąlygos tenkinti Pareiškėjo prašymą, nes Pareiškėjo įsigytos prekės, už kurias sumokėtą PVM prašoma gražinti, skirtos naudoti tokiai šio asmens ekonominei veiklai, kuri suteikia teisę į PVM atskaitą jo įsikūrimo valstybėje.

Pareiškėjas atkreipia Komisijos dėmesį į tai, kad Inspekcija atsisakė jam gražinti PVM tik dėl to, kad ta teisė trečiojo asmens – Švedijos įmonės nebuvo realizuota, pastarajam neįvykdžius pareigos deklaruoti ir sumokėti PVM. Pareiškėjas nurodo, jog Švedijos įmonės tam tikrų pareigų neįvykdymas nekeičia paties sandorio turinio ir statuso, o taip pat neturi sukelti neigiamų pasekmių Pareiškėjui, kuris negali daryti įtakos Švedijos įmonės veiklai ir jos priimamiems sprendimams.

Komisija konstatuoja, kad Pareiškėjo skundas tenkintinas iš dalies, skundžiamas Inspekcijos sprendimas naikintinas, o Pareiškėjo prašymas dėl PVM gražinimo perduotinas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Ginčas byloje yra kilęs dėl Inspekcijos sprendimo negražinti Pareiškėjui kaip užsienio apmokestinamajam asmeniui už iš Lietuvos įmonės UAB „S2“ įsigytus seifus sumokėto 9617,16 Eur pirkimo PVM, mokesčių administratoriui konstatavus, jog Pareiškėjas įsigytų seifų nepanaudojo savo PVM apmokestinamoje veikloje. Inspekcija savo sprendime vadovavosi PVMĮ 118 str. 4 dalimi ir 58 str. 1 dalies 1 punktu.

Iš skundžiamo sprendimo matyti, jog Inspekcija išvadą, jog Pareiškėjas Lietuvoje įsigytų prekių nepanaudojo savo PVM apmokestinamoje veikloje (tokiais atvejais, remiantis PVMĮ 58 str. 1 dalimi, sumokėtas pirkimo PVM neatskaitomas, todėl, kaip nurodyta PVMĮ 118 str. 4 dalyje, užsienio apmokestinamiesiems asmenims negražinamas), grindė tuo, kad Pareiškėjas nepateikė įrodymų (PVM deklaracijų ir (ar) kitų), patvirtinančių, kad Švedijos įmonė 2016 m. apskaičiavo ir sumokėjo pardavimo PVM už seifus, įsigytus iš Pareiškėjo pagal 2016-11-09 sąskaitą faktūrą Nr. 20305.

Pareiškėjas iki skundo nagrinėjimo paskirtame Komisijos posėdyje pateikė Komisijai papildomus dokumentus ir jų vertimus – Pareiškėjo raštą, kuriuo Švedijos įmonė patvirtina, kad ji pataisė savo švediškas PVM deklaracijas už 2016 m. birželio ir lapkričio mėn. dėl iš Pareiškėjo gautų koreguojančių sąskaitų faktūrų. Švedijos įmonė deklaravo pirkimus kaip pirkimus Švedijoje iš užsienio apmokestinamojo asmens, kuris nesikreipė tapti PVM apmokestinamuoju pardavėju

pardavimo Švedijoje tikslu. Pareiškėjo pateiktame rašte nurodoma, jog pagal Švedijos PVM įstatymą pirkėjas yra atsakingas apskaičiuoti deklaruotiną PVM sumą savo PVM deklaracijoje. Kartu su šiuo raštu Pareiškėjas pateikė koreguojančias sąskaitas faktūras ir jų vertimus į lietuvių kalbą.

Komisijos posėdžio metu Inspekcijos atstovai nurodė, jog papildomai pateikti įrodymai yra reikšmingi ir tiesiogiai susiję su nagrinėjamu PVM grąžinimo Pareiškėjui klausimu, todėl būtų tikslinga mokesčių administratoriui juos įvertinti. Tiek Inspekcija, tiek Pareiškėjas Komisijos posėdžio metu sutiko, jog papildomai pateiktiems įrodymams iširti ir įvertinti tikslinga perduoti Pareiškėjo skundą nagrinėti Inspekcijai iš naujo.

Nagrinėjamo ginčo atveju, siekiant objektyviai išnagrinėti ir priimti teisėtą bei pagrįstą sprendimą dėl Inspekcijos atsisakymo grąžinti Pareiškėjui 9617,16 Eur PVM pagrįstumo, būtina iširti ir įvertinti Pareiškėjo Komisijai naujai pateiktus įrodymus apie tai, kad Švedijos įmonė pagal Pareiškėjo pateiktas koreguojančias sąskaitas faktūras deklaravo Pareiškėjo kaip užsienio apmokestinamojo asmens vykdytus tiekimus Švedijos įmonei ir atitinkamai iš naujo spręsti klausimą, ar Pareiškėjas Lietuvoje įsigytas prekes – seifus, už kuriuos Lietuvoje sumokėtą 9617,16 Eur pirkimo PVM jis siekia susigrąžinti, panaudojo savo PVM apmokestinamoje veikloje. Kaip jau minėta, Inspekcija savo išvadą, jog Pareiškėjas Lietuvoje įsigytų prekių nepanaudojo savo PVM apmokestinamoje veikloje, grindė būtent tuo, kad Pareiškėjas nepateikė įrodymų, patvirtinančių, kad Švedijos įmonė 2016 m. apskaičiavo ir sumokėjo pardavimo PVM už seifus, įsigytus iš Pareiškėjo pagal 2016-11-09 sąskaitą faktūrą Nr. 20305.

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, centrinio mokesčių administratoriaus sprendimas naikintinas ir Pareiškėjo prašymas dėl PVM grąžinimo perduotinas Inspekcijai nagrinėti iš naujo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos 2017-10-27 sprendimą Nr. 331B-90291 ir Pareiškėjo prašymas dėl PVM grąžinimo perduoti centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskūsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 2 dalį apskūsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Galiauskaitė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Vilma Vildžiūnaitė